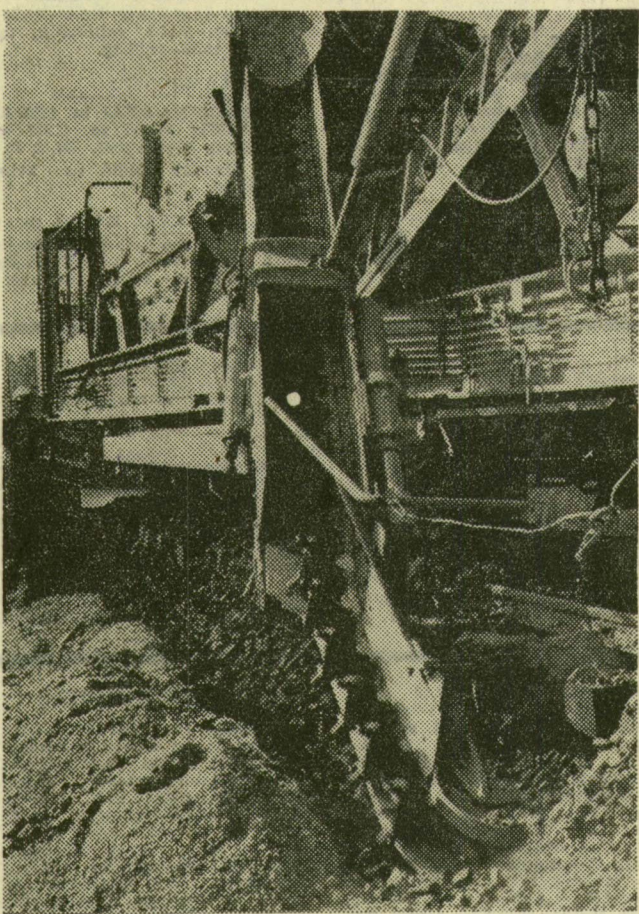

Gép segít a vasút-építőknek

A MÁV megbízásából tavaly kezdte meg az Út- és Vasútépítő Vállalat a Szeged—Hódmezővásárhely vasútvonal átépítését. Az elmúlt napokban a munka lendületet kapott; megérkezett az építőkhoz a MÁV nagy teljesítményű ágyazatszaló gépe. A több mint 23 méter hosszú, 68 tonnás korszerű berendezés óránként ötszáz köbméter zúzott követ szed fel és tisztít meg. A tiszta köveket alá homokos kavicsot szór. A Kopáncs és a Vásárhely-Népkert állomások közötti több mint négy kilométeres pályaszakaszon 15 napig tart az ágyazat rostálása. E feladatot négyszáz pályamunkás három és fél hónap alatt végezné el.

Együtt a munkásokkal

GYakran mérhetetlen energiát emészt föl az a törekvésünk, hogy szót értünk egymással. Kisgyülelések, tanácskozások, ilyen meg olyan értekezletek szervezése életünk velejárója, az viszont nem egészen megnyugtató, hogy olykor százszor kell ismételnünk ugyanazt. Jóllehet most már az ellenségünk sem valószínűleg bennünket közömbösséggel, néha mintha nehezen találnánk az egymáshoz vezető ösvényekre. Amit mondtunk — tapasztalható — olykor nem, vagy eltorzulva jut el a címzettekhez, ezért az oly életbevágó dolgokat, mint a termelés, a sikeres gazdálkodás, újra és újra meg kell tárgyalnunk. Még a legrátermettebb üzemi vezetők is csak a munkásokkal együtt együtt oldhatják meg feladataikat.

A kendőzetlen, termékeny beszélgetések nélkülözhetetlenek. Ehhez azonban bizalom szükséges. Egymás véleményének tiszteletben tartása nélkül szinte lehetetlen szavak és ezrek agyát, lelkiismeretét, fizikumát bekapcsolni közös gondjaink enyhítésébe. Kölsönös jóindulat nélkül esetleg csak méregetjük egymást, és latolgatjuk, hogy tisztességes-e a másik fél szándéka, nem érti-e (vagy magyarázza) majd félre szavainkat. Sajnos, sokan évek óta dolgoznak egyazon munkahelyen, rendszeresen találkozhatnak, néhány frázison kívül mégis alig tudnak egymásnak mit mondani. Az egymást felületesen ismerők „beszélgetése” többnyire csak hasznavehetetlen közhelyeket, úgynevezett manipulált véleményeket produkál olyan megfontolásból, hogy a kitarukozás kockázatos lehet, könnyen kellemetlenséget okozhat. Ezért fordul elő még szűkebb tanácskozásokon is, hogy valamennyi hozzászólás kínosan szalonképes, vagy „az előadó elvtárs szavait egyetértőleg aláhúzza”. Hogy az efféle vitára kár időt pazarolni, mert új gondolatot, adalékot aligha nyújt a tárgyaló témához? Sokakat ez nem érdekel. Legfeljebb megfordul a fejekben, hogy nem jól van így, de szót tenni alig meri valaki.

Bölcsesség ez, vagy lerakódott gyanakvás? Valószínűleg tapasztalatlan nyugvó viselkedés, hiszen a régebbi, már-már meghatározó hatású „pofonokat” nehéz feledésbe sülyeszteni. Az MSZMP politikája billentette helyre az egyensúlyt. A tiszta, világos beszéd, a gazdasági helyzet mindenkor nyilvános elemzése és értékelése, a munkásokatlyal és a különböző társadalmi rétegekkel való párbeszédjellegű kapcsolat végül is eloszlatta a felgyülemlett bizalmatlanságot. A szavak és a tettek harmóniája szisztematikusan rombolja a közömbösséget, s egyúttal táplálja a közös cselekvési szándékat. Amikor a múlt év december 5-én azt mondta a párt, hogy az életszínvonal-politikában érvényesítjük az eddig követett elveket, de különböző problémák miatt a fejlődés mértéke az eddiginél mérsékeltebb kell hogy legyen, akkor lényegében az egész ország tudta, hogy ezt komolyan kell venni. Nem a párt és a kormány hanyagolta el a nyersanyag és az energia hatékony felhasználását, hanem valamennyien; nem a „fentiek” lelken szárad, hogy baj van a népgazdaság belső tartalékainak feltárásával, hanem jelentős mértékben a „lenteikén” is; amikor a gazdasági irányító és szervező munka javításának szükségességét hangsúlyozzuk, nyilván nemcsak a minisztériumok, hanem a gyárak vezetőseinek felelőssége is automatikusan felvetődik. Azt tehát általában

már sikerült elérni: ha az életszínvonal-görbe nem egyenletesen ível fölfelé, tudjuk, erről legelőképpen mi magunk tehetünk, az irányító szervezet inkább a rossz munka elnézéséért, a liberális ellenőrzésért érheti jogos vád.

Csak hogy nem elég mindezekről „nagy vonalakban”, „nagy általánosságban” beszélni. Ha a munkások közül legalább a törzsgárda tagjai, vagy a szocialista brigádokban dolgozók nem látják tisztán, hogy miért káros a túlzott raktárkészlet, illetve miért gazdaságtalan elavult gépeken silány terméket gyártani, esetleg miképpen út vissza az exportnál, ha rossz a minőség — nos, akkor aligha várható a gazdasági helyzet gyökeres megjavítása. Mert ezen a téren koránt sincs minden rendben. Most, amikor a párt-, állami és társadalmi vezetők Szegeden is rendszeresen látogatják az üzemeket, és legelőképpen kétkézi munkásokkal ülnek le beszélgetni, két dolog legalábbis nyilvánvaló: 1. az emberek — meggyőződve a segíteni akarásról és a tisztességes szándékról — hamar feloldódnak és bátran, sőt szívesen fejtik ki nézeteiket; 2. a népgazdaság nagy problémáit ismerik, de úgy vélik, a megoldás elsősorban nem rájuk tartozik, hanem a vezetőkre.

Más, aktuális kérdésekről is véleményét mondanak — gyakran szenvedélyesen — a szegedi üzemekben, hiszen érzik a munkások, ha nem gördülékeny a határozatok végrehajtása, az elsősorban őket érinti anyagilag hátrányosan. Központi intézkedést sürgetnek például a munkaerő-vándorlás megszüntetésére. Nagyon haragszhatnak (a Központi Bizottság szándéka szerint) az adiminisztrációs létszám állandó növekedése miatt, mondván, így nehéz lesz elérni a kitűzött célokat. Látják, és helytelenítik, hogy sok helyen rossz a munka- és üzemszervezés, akadozik az anyagellátás, s ez mind fékezi a termelékenység fokozására irányuló törekvéseket. Az Április 4. Cipész Szövetkezeten azt kifogásolták, hogy a nehezebb, nagyobb szakértelmet igénylő munkát nem becsülik eléggé anyagilag, noha a XI. pártkongresszus ismételtén aláhúzta ennek szükségességét.

Mindezek az észrevételek arra vallanak, hogy szépen kifejlődött a bizalom, s a munkások — élve demokratikus jogaikkal — rendszerint ki tudják tapintani, hol a baj, és sürgetik annak orvoslását. Természetesen nemcsak szurkolnak, hanem cseleksenek is. Hogy mást ne említsünk, a húspárrai vállalat Komócsin Zoltán szocialista brigádja nyolc változatban tett javaslatot a pácolóüzem kapacitásának növelésére, s ezek közül az egyiket most valósítják meg. A Volánnál a gépkocsikat javító Széchenyi brigád példamutató szervezettel és fegyelmellettévi 1 millió forintot takarít meg. A tápéi hajójavító munkásai önként vállalták, hogy két műszakban dolgoznak, mert csak így látják biztosítottnak a tervteljesítést.

Mit akarunk bizonyítani az elmondottakkal? Semmi egyebet, mint azt, hogy ahol a vezetők és a beosztottak nyíltan beszélnek a problémákról, és értik egymást, ahol tudják, hogy az országos gondokból mekkora részt kell vállalniuk, ott ebből a célból kevesebbet kell gyűlelni és vitatkozni. És ez nem megvetendő dolog, sőt a hatékony gazdálkodás szempontjából nagyon is lényeges.

F. NAGY ISTVAN

Több tej kell

Ülést tartott a megyei operatív bizottság

Nem fizetődik ki a szarvasmarha-tenyésztés, ezért nem várhatunk több tejet, mondja a mezőgazdasági szakemberek egy csoportja, a másik a feje tetejére állítja ugyanezt a tételt: azért nem fizetődik ki, mert kevés a tej. Mindkét véleményt elhangzott a szarvasmarha-tenyésztési operatív bizottság tegnapi ülésén is. Az a végkövetkeztetés alakult ki a tanácskozáson, hogy több tejet kell termeszteni, de a feltételeket is biztosítani kell hozzá.

Szilágyi Ernő — a megyei tanács osztályvezetője — rövid bevezetőjében, és Ballabás Sándor — az operatív bizottság titkára — írásbeli jelentéséből egyaránt az derült ki, hogy 73 megvizsgált szövetkezeti gazdaságban összesen 761-nyel kevesebb tehenet tartanak most, mint év elején. Még egy figyelemre méltó adat: több termelőszövetkezet egyesülésével alakult 11 közös gazdaságból hétben az egyesülés a tehénlétszám csökkenését eredményezte. Bár ez a csökkenés minden bizonnyal átmenetinek tekinthető, mégis elgondolkodtató, hiszen 589 tehénről van szó. Az írásbeli jelentésben ilyen megállapítások olvashatók: a tbc-mentesítést a gazdaságok egy része csak ürügyként használja fel, hogy tehénállományát felszámolja.

Mindezekből a számokból a fogyasztót elsősorban a tej érdekli. Egy téhen éves átlagban 2462 liter tejet adott tavaly. Bár a gazdaságok tenyésztés kulcskérdésévé lépett elő a tej, nem látszik elérhetőnek az év végére a tervezett 2684 literes átlag sem. Az okok között számtalan tényezőt soroltak fel az operatív bizottság tagjai. Lényegbe vágóan fontosnak tartják az ésszerű takarmányozást. Ez persze önmagában is egész sor problémát vet föl: az idejébevázok nagy takarmánytermő területeket pusztítottak, az időjárás pedig a rendre kaszált takarmány egy részét is tönkretette. Továbbra is gond, hogy nincs elég betakarító gép, vagy alkatrész a meglévő gépekhez. Az okok és okozatok felderítésének másik lényeges csomópontja, hogy elvesztette korábbi rangját, társadalmi megbecsülését a szarvasmarhatartás. A gazdaságok nem fordítanak elegendő gondot rá — „megkondozott” ágazat most a növénytermesztés —, és jól képzett szakemberekből megközelítően sincs annyi, amennyi kellene.

Az állami gazdaságok képviselője arról számolt be, hogy náluk nem csökkent a szarvasmarha-állomány, és a fejési átlag átlépte a 3000 litert. Még ez is kevés, de bizonyítja, hogy van lehetőség az előrelépésre. Biztató kilátásokat ígérnek a nagy tejhozamú, külföldről hozott szarvasmarhák és a hazai fajtákkal való keresztezésük, de hatásuk a tejfelvásárlásnál csak évek múlva lesz érezhető. Addig természetesen nem várhatunk, a tartási

körülmények javításával, a jobb takarmányozással máris érhetőek el eredmények. Bár 1970 óta a tejfogyasztás számai nem változtak, különböző tejtermékekből azonban lényegesen többet vásárolunk. Kézenfekvő feladat — Haskó Pál, a megyei pártbizottság munkatársa hívta fel rá ismételtén a figyelmet —, hogy a szakosított telepek teljes kapacitását ki kell használni év végéig, és a háztáji gazdaságokat az eddigéinél is jobban, szervezetten kell támogatni.

Tömegközlekedés, áruszállítás

A KPM és a Közlekedési Szakszervezet vezetőinek megbeszélései

A Közlekedés és Postaügyi Minisztérium és a Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szakszervezetének vezetői csütörtökön, tegnap megbeszélést tartottak. A tárgyalást dr. Ábrahám Kálmán államtitkár és Tóth István, a szakszervezet főtitkára vezette. A minisztériumi és a szakszervezeti vezetők foglalkoztak az őszi csúsforgalom, a szállítási zavartalan lebonyolítása, az anyag- és alkatrészellátás, az üzem- és munkaszervezés javításának, valamint a takarékosági és általában a központi és a tárcarendelethez való tartozásuk felmérésének kérdéseivel. Egyik legfontosabb feladat-

ként jelölték meg a fővárosi és a vidéki tömegközlekedés kultúrájának felújítását és színvonalának további emelését. Tárgyaltak a szállító- és rakodógép kezelő-karbantartó munkakörök szakmáztatásának lehetőségeiről, a gépjárművezetők munkafeltételeit szabályozó rendeletek néhány pontjának esetleges módosításáról. Foglalkoztak a Volán dolgozók utazási kedvezményei megvalósításának lehetőségeivel, a közlekedési vállalatok dolgozóinak munkahelyi szociális körülményeivel, és lakásgondjaik megoldási lehetőségeivel, valamint a közlekedési dolgozók általános és szakmüveltségének fejlesztésével. (MTI)

Jobban hasznosítják a perlitet

A nagy víztartalmú vulkáni üveg, a perlitkőzet magas hőmérsékleten eredeti térfogatának többszörösére duzzad, s így kiváló szigetelőanyagnak szolgál az építőiparban és más iparágakban egyaránt. Hazánkban másképp évtizede kezdődött meg a perlit duzzasztása, s az

anyag felhasználása. Az eddig elért eredmények nemzetközi hírnevet, elismerést szereztek a magyar perlitiparnak és perlitkutatóinak. Duzzasztóberendezéseket exportáltunk több szocialista országba, valamint Svájcba, az NSZK-ba és más országokba.

Az export bővítését és a perlit hazai felhasználásának kiterjesztését segíti most az Építési és Városfejlesztési Minisztériumnak az a döntése, amely szerint az ágazat legfontosabb kutatási feladatai közé sorolta a perlit ipari feldolgozásának és alkalmazásának koordinált, komplex fejlesztését. (MTI)

Jól haladnak az őszi munkák

A búza 81,5 százaléka a földben — Gyalulják a buckákat

A megyei tanács vb mezőgazdasági és élelmiszerügyi osztályának tegnapi délutáni jelentése szerint a megye

mezőgazdasági üzei 81,5 százalékosan teljesítették az őszi búza vetését. Az őszi búza területének 68 százalékkal többet vetettek az agrárüzemek és összeségében megfelelő az őszi munkák üteme. A földbe került gabonák keléséhez, fejlődéséhez jól jött a csapadék.

A tegnapi vetési statisztika szerint Szentes város gazdasági állnak az élen a búza vetésével, ahol 92,4 százalékos az eredmény. Vásárhelyi gabonatermelő agrárüzemei 91,5 és Csongrád város gazdaságai 91 százalékosan teljesítették eddig őszi vetéstervüket. A következő napokban főleg Szeged város és a makói járás területén kell gyorsítani az őszi kalászosok vetését,

Csongrád megye leggyengébb minőségű földje a futóhomok. A hajdani „átokházi” földeket — valamikor ezt a nevet kapták — termővé teszik. Az ástothalmi Fel szabadulás Tsz 120 hektáron valóságos természetátalakító tervet valósít meg nagy összegű állami támogatással. Már hetek óta dolgoznak a lánctalpas traktorokkal vontatott földmunkagépek. Csütörtökön is hét gépiórával egyengette a hepe-hupás alföldi sivatagot. Ektüntetnek, számára gyalulják a homokbuckákat. Utána a szövetkezet főzeteleperől 100 ezer mázsa lápi földdel, istálló- és műtrágyával növelik a talaj tápanyagtartalmát. A feljavított területen még az idén megkezdik a szőlőtelepítést.